

„Postupne sa stali pre nás ranné rozcvičky – rukolapné antilajdácke tréningy – ako ich nazývala staršia Priehybná, pravidelnou súčasťou vyučovania. Vystúpili sme do obdĺžnikového šíku medzi lavice a spoločne, akoby všetci jedno boli, rozohriavali malátne údy. Pozor, pripravíme sa, ozývali sa triedou povely a my sme svorne-družne rozhýbavali horné partie tela v plaveckom štýle prsia. Len čo sme skončili výcvik na sucho, už sme počuli neodbytné preventívne príkazy: Stoj spojný – rozpažiť pravačku dopredu – dľaň stiahnuť k sebe – uvoľniť a vystrieť ruku – zakrúžiť zápästie – rozhýbať ho smerom zľava doprava. Nádych-výdych, raz-dva a pekne päťkrát dookola! Jedine na Deň detí slovenčinárka znížila zo svojich nárokov a pohostila triedu mrkvou či kalerábom, naservírovala surovú zeleninu, ktorú sme mali očistiť a pokrájať na drobno.

Keď dokončím rozprávanie a pustím sa do korekcie svojich poznámok, hneď ma nutká sadnúť si tak, aby ruky pri držaní pera boli dvoma tretinami na stole. Ďalšia tretina s lakťom v pravom uhle, musí byť, prirodzene, voľná. A môžem pokračovať, celková poloha hlavy, umiestnenie nôh a zošita, ako nám to vstepovali do krvi, má vraj zaistiť pevný vzhľad slov a uľahčiť plynulosť písma.

Á BÉ CÉ DÉ OPAKUJEME RIADNE V ŠTVRTEJ TRIEDE. Ú VÉ IKS ZET BUDUJEME LEPŠÍ SVET!

Ako nad tým dumám, určite pochytila súdružka dačo z klubových smerníc Pickwicka voči analfabetizmu. Ten dávno zistil, že písárske umenie, ak ho, tobôž, môžeme považovať za umenie, nie je ľahká úloha pre tých, ktorí nie sú vytrénovaní.“

V TAKÝCHTO PRÍPADOCH PISATEĽ POKLADÁ VŽDY ZA NEVYHNUTNÉ NAKRÚTIŤ HLAVU K ĽAVÉMU RAMENU, ABY BOLI OČI NAJBLIŽŠIE K PAPIERU, A ZBOKU SLEDUJE VYKRESĽOVANÉ PÍSMENÁ, KÝM ÚSTA A JAZYK ICH FORMUJÚ VO VZDUCHU.

„Má byť rada, veď politicky a kultúrne sa orientujeme na Sovietov, múdrosť a sloboda predsa prišli z východu,“ oponoval na margo učiteľkinho prístupu starký Flóro.

„A zvykol dodať, že pri J, M, S a Z mu chýbajú typické závitky a kudrlinky, ktoré si ako školák veľmi obľúbil. To, že si veľký vodca a budúci štátnik svetového formátu Lenin dokalicil v továrni za mladi pravú ruku a začal používať ľavačku, by najradšej vymazala z histórie. I po mŕtvici krátko pred smrťou mal ochrnutú pravú časť tela.

Aj teraz ma zaskočilo, ako Priehybná nepochopila, že písmo zrkadlí v sebe dušu, vyvíja sa a ovplyvňuje ho svet. Do notesa som si archivoval titulok zo Smeru z 25. mája 1967 a vystrihol správu, kde sa písalo, že teheránski učitelia po dvoch rokoch rozlúštili písmo desaťročného dievčaťa, ktoré písalo hore nohami a opačným smerom. Považovali ju preto za zaostalú. „Veria, že dievča vidí možno obrátene celý svet,“ podčiarkol som si.

Posúďte, ako sa samotní ľudia pohybujú po uliciach. Aká je v tom obchádzaná tvorivosť a originalita, keď nestoja v šíku na tribúnach a počas sprievodov. Nechcime vedieť, čo robia, keď žijú doma, ako polihujú v posteli. Či redukujú chrápanie alebo šetria pohlavné orgány pred ďalšími rozkošami.

Samého ma viaceré úseky upútali. Spomeniem bankársky pôsobiaceho človeka s aktovkou, spismi

v druhej ruke a v neutíchajúcom tempe chôdze, ten chodil suverénne v strede, zdajúc sa, že potrebuje široké lakty na každom kroku. Podobné prípady som pozoroval pri milovníkoch piva. Zistiť a rozviesť do notesa, dal som si za úlohu, keď sa do mojich zaužívaných ciest takmer popri obrubníkoch chodníka, predral istý komunálny politik. Prechádzal z jedného uhla trasy k druhému, obkolesoval prechody, či skracoval si ulice cez trávnik. Filozofujem, no ľudia i rozmanité vecičky života sa stávajú pre mňa zdrojom inšpirácie. Zdá sa, že mám lepšie načítaných druhých, ako sám seba.

NEPRIŠIEL SOM ZRUŠIŤ PÍSMA, ALE HO NAPLNÍŤ. ANI JEDINÉ PÍSMENO, ANI JEDNA ČIARKA NEPOMINIE, KÝM SA VŠETKO NESPLNÍ. NAPLNENÍM PÍSMO JE... LÁSKA!

„Zajtra sa vrátim k inventúre našich životov,“ pripomenul Félix pri súde a brat Thowt opakované ani nechcel zaznačiť do protokolu.

„V danom čase, keď som len hľadal svoje silné stránky, poznával dary a talenty, zisťoval životné kvality, nadväzujúc kontakty s ľuďmi, som mal neutíchajúci pud odkrývať rukopis na každom jednotlivcovi, s ktorým som sa stretol. Sigmund Freud by mal zo mňa radosť. Dám lístok grafológovi a počkám na výsledok: Pisateľ vyniká značnou tvorivou silou, dbá na svoje sľuby; čo na srdci, to na jazyku... Stačí, pomyslí si, pôjdem s vervou odvolať si. Alebo sa dostanem pod chirurgický nôž a dopredu zistím, či zdravotný personál nemá hysterické a krvilačné sklony, prípadne experimentálne chůtky na chorľavých ľuďoch v nemocniciach. A tobôž, či svoje osobné problémy neprenáša na pacientov. Keď podpisujem reverz voči lekárskej výkone, musím byť zodpovedne informovaný, čo za Hippokratovia to predo mnou stoja. Diagnózy, vyšetrenia, terapie, skoršie anamnézy a chronologické záznamy o priebehu zdravotného stavu si môžu podľa svojej potreby uchovať desiatky rokov po úmrtí človeka. Zorganizuje sa lekárske konzílium a začne spracovávať traktát o obehovej sústave a metabolizme rôznorukých ľudí. Taký pravák má dominantnú pravú ruku a srdce ma umiestnené doľava. A človek, ako sa zistilo už pred storočím, hovorí zas ľavou hemisférou. Ktohovie, nájde sa pritom istý primár, poznačený škrabopisom a neškoleným fušerským grafomanizmom, a zo zhlučkov písmen A – B – AB – O/Rh pozitív – Rh negatív vydoluje medicínsku raritu. Vedecké kruhy si poznatky osvoja a prípadová štúdia vojde do dejín a budú sa o nej učiť ostatné generácie študentov a študentiek. Litera záznamov je neomylná, dospievam k tomu v rámci grafologických bádání a štatistických prieskumov.

Pôvodné rukopisné „haky-baky“ ma nezadržateľne zväbili natoľko, že snaha o ich zmysluplné rozlúštenie sa stávala sa pre mňa priam grafoholizmom a pisateľským exhibicionizmom. A práve písmo znamenalo pre mňa sľubnú cestu k randeniu. Vypustím rodinné zoznamovanie či náročné chodenie na pytačky. Bez ohľadu, bez sladkých rečí, že by som mal mať dočinenia so staršou Priehybnu, s ktorou zažívam roky problémy so slohovaním, pôjdem naostro. Ak chcem nájsť tú pravú, nemôžem ísť na chůdzku na slepo! Druhé pohlavie hodilo na papier svoju identitu a už som mohol vedieť, či to s osobou vyzerá na perspektívny vzťah, v miernom prípade na rozhovor. Alebo jemný úsmev. Diskotéka, kino, kvety či spoločná večera pri sviečkach mi boli pri vstupnej fáze náboru ukradnuté. Také som bol číslo, ale aspoň som nemusel vychádzať z klebiet a rôznych pomstivých odporúčaní od známych či menej známych sokov, tobôž od tých, ktorí sa práve s mojou vysnívanou rozišli. Poradil som si sám, a to si cením na sebe dodnes! Spolužiaci sa mohli rozplakať od šťastia nad novým objavom, vytrvalo skladať básne a piesne o jej kráse a múdrosti. Dokonca, preratúvanie dátumu narodenia a partnerského horoskopu – holdovanie rôznym veštickým kúskom

či výčinom, by im bolo sotva platné. Predsa ženy si svoj presný vek chránia, a nie ho takto rozširovať kadejakým ľachtikárom so sklonmi posudzovať človeka ciframi, mierkami, súradnicami a vzorcami. Prsiami, bruchom, bokmi, nohami – buďme otvorený. Sám som musel byť v pozore! Nikto nevie, či v rovesníkovi a kamarátovi sa neskrýva zmysluplný pôžitkár. Šuflikár. A potmehúd. Ukradne ti kontakty, odhalí ostatnú spisovateľskú metódu a vyhlási napríklad, že hľadá ženu svojho srdca, druhú polovičku s takým a takým rukopisom, šitým na mieru. So svojou ješitnosťou zvedie Joséphine, nevediac ani mäkké „f“ o grafikone písania. Až ju nechá strhnúť akýmsi zlepšovateľským návrhom – jeden predmet rovná sa jeden zošit – a poblúzni výpočtami, ako ušetriť spotrebu materiálu, a tým zvýšiť čas na praktickejšie hrkútanie vo dvojici.

Na mňa bola však trieda prikrátka. Ja som mal metódu od druhého ročníka dávno vyriešenú: Stačilo pozrieť si dotyčnej rukopis, dôkladne zobrať slová a dáma mohla byť len a len moja. Predstavoval som si ju podľa písma a ako sa hrot pera rozbiehal do čiar, uhlov a širších geometrických rozmerov roztváral sa predou mnou nedopísaný Joséphinin príbeh. Curriculum vitae. Niekoľkokrát počas hodín som prehmatával poznámky pomedzi prsty, vystieral uši z okrajov textu s poblednutými tvarmi písma, pozoroval znaky pod lupou a uhlomerom. Na dve doby som slabikoval spolužiačkine meno, kružidlom modeloval a zhmotňoval jej korpus, akoby ho stvorila sama Joséphinina mama. Čoraz viac ma priťahovala túžba poznať jej tajuplné a démonické súkromie. Jožka! Päť písmen – dve slabiky – jedna vášeň.

Horný záhyb – šikmá priamka – dolná slučka

Malý ovál – krytý zádrh

Oblúky – vlnovky – šikmá priamka

Horná slučka – malý otvorený zádrh – skrátený dolný zátrh

Malý ovál – malý zátrh.

Program je istý.

Ad primo: Preskúmam rukopis JP.

Ad secundo: Zistené výsledky si overím v praxi.

Ad tertio: Za odmenu pri správnom riešení pristúpim k ostatným bodom. Krivkám a medziriadkom.

Grafémy sa náhle prebudili z uväznených zošitov, poskrývané medzi doskami kníh a začínajú žiť svojim životom medzi nebom a zemou. Fučia a zafarbujú sa, božsky vibrujú, cítiť v nich neodolateľnú chuť vykonať pamätihodný akt. Precitnem a prichádzam na to, že mi neostáva iné, ako doriešiť písomný styk s Jožkou, dcérou jazykovo vybrúsenej slovenčinárky.

Už vymizlo zaužívané obkresľovanie abecedy zo začiatku školskej dochádzky, odpisovanie slov v rámci disciplíny písanie či dodržiavanie istých horizontálnych a vodorovných línií, horných a dolných oblúkov – technologických postupov a zákonitostí, potrebných pre absolvovanie vyšších ročníkov; ani vlastná záľuba dozvedieť sa cez rukopis o sebe viac, bližšie a konkrétnejšie.

Písal som kriedou, ceruzkou, perom.

Písal som vlastnoručne, s podložkou, bez linajok, plánovito, s nostalgiou, s humorom, buď alebo,

viacjazyčne, v kravate, v tielku.

Rozpísal som sa v posteli, na lavici, na vstupenku, na farebný listový papier, do notesa, do formulára, v riadku, nad riadkom, v autobuse, za deň, na poslednú chvíľu, na druhý pokus.

Rozpísal som sa o druhých, o sebe, mestu, čo ma napadlo, čo som počul, čo som videl, o abecede, o písme, o písaní, o grafológii, o slohových prácach, pre skúšku, pre osobnú spoveď, kvôli opornému bodu, z dôvodu poznávania a hľadania seba a iných...

Strácal som sa vo vlastných, ale aj cudzích textoch a pri hodnoteniach som pomaly nevedel, ktorý rukopis je ktorý, pripisujúc grafologické znaky nepôvodným majiteľom a majiteľkám. A do popredia sa dostávalo riziko z toho, že ich budem nesprávne pranierovať a sám si narobím zo svojho „šarlatánstva“ hanbu. Bol som prinútený zoznamovať sa so zápsmi manu propria svojich najbližších s väčšou zotrvačnosťou a dôslednosťou, nechcel som, aby sa mi kvôli nepresnostiam a slabej profesijnej rutine vyhýbali, aby som vzbudzoval zbytočné podozrenia alebo iné negatívne vášne. Písadlo – rydlo – stylus, pomôcka, ale môže byť aj zbraň. 15. marca roku 44 pred Kristom zaútočili ostrými predmetmi na Caesara. Potrebujem sa vydýchať, každá civilizácia nie je iba čierna a biela.

Prenasledovali ma otázky z iného uhla. Ako je známe od Menarda, že rukopis sa po svadbe význačne mení, načo si viac dopredu kazit' ilúzie o ženách a rýchlejšie ohroziť rodinné spolužitie? Síce poznával som ľudí v predstihu, bol som o niečo bohatší, ale zistenia, ku ktorým som pri grafológii dospel, ma nie vždy tešili. Snaha pozrieť sa lepšie do duše človeka, o ktorom som si spočiatku myslel, že máme spoločné črty a vynikneme ako spriaznená dvojica, mi vedela pri štúdiu písma odhaliť aj jeho odvrátenú, nekalú stránku. Nevedeckú a šarlatánsku metódu – grafológiu v úvodzovkách, o ktorej pochybovali a od nej sa tvrdo dištancovali príručky kriminalistiky. Nepamätám si presne, aký je to výklad, ale vraj šírenie poplašných správ či úmyselné využitie tajomstiev z písomností má postihy. Okamžite si musím spomenúť na všetky mená, trónne a rituálne prímenia, vznešené tituly, zvieracie alebo kozmické podoby bohov z egyptského panteónu. Ešte aj dátové formulky mi budú súce. Mal som už skúšku zo staroveku i obľúbených dejín umenia, nemôžem sa predsa pomýliť. Ba písal som aj seminárnu prácu o zrodení sveta v krajine Nílu. Súdny proces by mal ísť zákonite ľahšie.

Božský Šakale! Písmo skrýva v sebe všetko! Chceme či nechceme, odráža našu minulosť a smerovanie, vnútorné svety a kontakty s druhými, vedomé alebo nevedomé zápasy v priestore papiera, pohybujúc sa medzi hranami okrajov a pásmami linajok, medzi šírkami a výškami jednotlivých znakov. Nateraz prestalo byť u mňa súčasťou učebnicovej gramotnosti, základov čítania a písania, poznávania tlačenej i písanej abecedy. Vstúpil som do vtedy nejasného a neprebádaného sveta psychiatrov a fyziológov, ktorí rozoberali zachycovanie myšlienok a vzťahy medzi človekom ako pisateľom.

Volám, prihováram sa, prosím pred Osirisovým podsvetím. Kým sa poriadne vyrapocem, rozhovorím, pretlmočím napísané z papiera, veru, predčasne ma porazí. Som laik. Autodidaktik. Dávam si dokopy „Á“ plus „Bé“. Učím sa na vlastnej koži. Prvýkrát ma zasiahol nejaký šíp! Poprvýraz zaúčinkoval diabolský testosterón. Srdcovo-srdečné záležitosti, budem stručný. A otvorila sa pred všetkými moja odvrátená tvár a divoká povaha. Správne hovorili Viktor Karcely a Katka Gombalová; mám ich temer úspešne načítaných, kto chce meniť mesto, ba aj ulice, musí

najprv zmeniť sám seba. Tak! Zbavím sa všetkých starých zošitov, ktoré sa správajú, ako sa im zachce. Až mi je ľúto tých novinárskych správ Stredoslovenských celulózok víťaznej Strane, ako prekonalí tisícky kolektívnych záväzkov a vyrobili stovky ton lepenky. I Joséphininho toaletného papiera. Počkejte zošity, rad radom vás pohádzem do kozuba. Najväčšieho kotla! Prepáčte mi. Ospravedlňte ma. Nemám čas všetko prehl'adávať. Musíte sa zaobísť tentoraz bez triedenia. Posledné, najnovšie hácky z aktovky už nariekajú. Zlorečia. Píííííí. Škvaria sa v rozpálenom ohni. Píííííí. Za pomoc blížnym! Píííííí. Všetko fučí, odfukuje a rozvášnené plamene z pionierskych odznakov, ktoré odňal božský majestát z predošlých súdených, sa usilujú dohnať ma na svoju stranu.“

„Chceš byť viac bystrý? Chceš byť najšikovnejším písmoznalcom zo všetkých písmoznalcov sveta?“

„Márnosť nad márnosť! Mal som odpisovať posvätné knihy mŕtvych a všetky duše mali patriť mojim zápisom. V prvom živote majster pera, v inom majster trstiny alebo služobník zádušného chrámu. Lákavá ponuka. Vytvoril by sa mi nový priestor kronikárčiť dušiam zosnulých faraónov a v prechodnom období medzi životom a posmrtným životom môžem písomne zaznamenávať chrámové účtovníctvo i kultové obrady. Celý svet je séria prechodov! Všade chodíme s hodinkami. Listujeme v kalendároch a mapách. Sledujeme sa v zrkadle, ba predvádzame pred zrkadlom. Inaugurujeme sa na otca, matku, uja, tetu. Na ľudí či polobohov s posmrtnými titulmi či bez titulov.

V kotli to buble. Bublínkuje. Iskoni bje slovo a slovo bje od Boga. Triesky z buničiny fŕkajú svoje posledné znamenia. Krajčírske nite a drôtené skoby z písaniek navzájom nožničkujú, hácky sa rolujú, žmolia, raz sa vzopru, šuchocú švíkami a niektoré litery sa ukážu na svetlo.“

„Zmätočne si nás, Félix, privolával, raz božechráň, inokedy nedajbože – vieme, ako váš svet toľko božích dní vygumoval z rozprávok. Bist'udade, to už aj sa chytám na pozemské praktiky. Pamodaj pokoju, človeče. Poručenobohu! Máme svoje slabé chvíle. Zdáš sa byť sympatický, rád píšeš sprava doľava“ – to už iskril sám boh Osiris. „Nasadíme ti dvojité korunu a staneš sa náš. Namočíme ťa do voňavého lepidla a ovinieme v starostlivo vytvorených papyrusových zvitkoch a zošitových pijakoch. Každý prst zvlášť! Nezabudneme ani na nechty, pekne ošetríme jemnými nitkami. Pri tvojom chráme – Fénixova krása trvá – sa všetci nezabudnuteľne klaňať budú. Neošívaj sa, svojho času si sa preriekol, nech sa dostaneš do sveta literatúry a objavíš s portrétami v čítankách. Roky si Félix poznával písmo a teraz mi spoznáme teba podľa nášho papyrusu. Z listov pre bohov od tvojho spolužiaka Marcela vieme omnoho viac. Za opatrovníka nádob pre vnútornosti ľudských tiel ťa ustanovíme. Ak sa primerane osvedčíš, staneš sa asistentom boha, oddaného písmu, písaniu – posvätných znakov, tvojej slávnej grafológie. Najprv zistíme, či sa dlhý jazyk a tvoje obratné prsty vyrovnajú srdcu. Jednoduchšie bude, ak pustíš holú ruku do vriacej vody a uvidíme, či je tvoja duša pravá. Mimochodom, kedy otvorili Suezský prieplav. Blíži sa okrúhle výročie?“

„To si nemôžete pamätať! Obhajujem nezmyselné otázky vedúceho.“

„Vidno, si na tuhšie nápoje. My všetko vieme. Máme svojich božských druhov so sokolím telom, kravskými ušami i rohmi. Koľko zdanlivých turistov sa púšťalo do obchodovania s našimi pamiatkami a dychtilo po prášku z múmií. Vy tomu doma hovoríte: čierny trh, pašovanie alebo podpultový tovar. Koľko hľadačov pokladov sa stihlo podpísať na fresky, pylóny a hrobky. Samí dobrodruhovia odpisovali texty z kartuší i spod rakiev balzamovaných, každá noha si chcela niečo

odliat' z reliéfov na pamiatku. Viacerí zo zvedených ľudí si urobilo prechodné stany priamo v Údolí kráľov, mysliac si, že pobyt na magickom mieste im dodá väčšiu silu a zaistí ochranu bez spovede a poznania zaklínadiel na ceste do večnosti. Zjednoduší prípravu na posmrtný život. RÉ MEN KAU. CHU F U. ÁNCH. HEQA. Rimania. Byzantínci. Arabi. Francúzi. Taliani. Nemci. Angličania – všetci si chceli povedať: dostali sme dokonalú celistvosť a dokonalú moc. Vlastníme večný život a večné svetlo ako RÉ. Dnešnému zosnulému otvoríme ústa a oči. Sestra Sešat v pomätení skoro pri prvej správe vypila atrament s odrezkami trstiny. Egyptský muzeológ Mariet-paša v záujme vedy, lepšie povedané v záujme svojej vedy zoblíkol pred verejnosťou múmiu. A čo tvoja milá!? V Česko-slovensku kalendár uvádza Jozefinu, presne na 19. marca a 6. augusta. A ona všade tlačí Jož-ka. Podpisuje sa ako Jož-ka, predstavuje sa ako Jož-ka, zalieča sa mužom ako Jož-ka. Trikrátštyrikrát „KA“. Pohráva si s nesmrteľnosťou. Lež pomaly sa takýmto spôsobom odsudzuje k zániku. Ku „KA“ nejde krátka a úzka cesta. Blanka a Lenka, to je niečo iné. Mená sú dávno zapísané vo večnosti a ich patróni komunikujú s bohmi. Bratku Thovt i teraz previnenia dôkladne zapisuje na tabuľky a kontroluje, ako srdce kolíše z ľavej a pravej strany, hľadá rovnováhu a chce sa navždy očistiť. Nebol si Félix od narodenia ľavákom? Kto k nám skutočne prichádza?“

Horím... Otče, ako si vyslobodil troch mladíkov z ohnivej pece, oslobod' aj moju dušu.

Nerušte moje litery. Zanoťime si Živió! Vive Les Mots en Liberté! Zriekneme sa bojujúcich časov. Zabudneme na infinitívy. Zrušíme interpunkciu. Vymažeme ypsilon, nech sa sa naozaj a skutočne milujeme a navzájom sa mäkcíme.

Poeta natus ochraňuj ma.

Poeta doctus oroduj za mňa.

Parnas posilňuj moju pamäť a spravuj moje skutky.

Nemôžem sa poriadne sústrediť. Všade nachádzam znaky a značky. Komu robí písmo dobre? I pred prázdninami som bez ľútosti dostal štvorku. Ázijský výrobný systém a teokratický socializmus mi v hlave vôbec nenaskočil, akoby starí bohovia z Orientu zasiahli. Pomiatli moje zmysly a rozum, plný načítaného a scestovaného staroveku. Klinopisných a hieroglyfických pamiatok.

Abeceda, tak dost'! Dráždiš ma, poznáš, ako som sa zaprením učil komplikované zväzky rodov chetitských mocipánov. Nejaký Šupi...lupi – Šupiluliumaši I. a Šišimari, asi to jeho syn – Muršiliši II. – tvrdý oriešok pre mňa na staré prsty. Všade chceš hláskovať písmená. Akcia „Čé“. „Eržena“, vrásky do „Vé“, ženské krivky „Pé – Er – Es“, akoby som bol hlúpy na „Entú“.

Abeceda tak naozaj dost'! Opakuješ po druhých. Ty si nedáš pokoja? I s duchom твоjím, odvetili zaťažené písmená. Zatváram dáždňik a predom mnou pózuje „dé“, umývam si ruky a prihovára sa mi „u“, krájam citrón do čaju a ponúka sa mi zrazu vitamínózne „cé“. Obedujem v školskej jedálni, konzumujem paradajkovú polievku – dupľu zo špirálovitých cestovín a skôr z nich skladám abecedu, než chlípem vodu s prísadami. Prehŕňam lyžicou, pohltený od Joséphine, a tu zrazu prichytím sa, ako spolužiačka tancuje v mojich poznámkach, zaodetá do členky, tielka a podkolienok. S rozhaleným živôtikom. A bez oplecka! Zláka ma dezertné pečivo a maškrtím všetko, čo majú v študentskej menze naporúdzi: čokoládové pyštekky, oblátkové rebierka, mrkvové trojuholníky či medvedie labky.

A SLOVO SA TELOM STALO A PREBÝVALO MEDZI NAMI.

Konečne teda! Joséphine mám už čiastočne hotovú. Ako ma chcela len obalamutiť. Začala ubiehať dozadu, písať doľava, rozširovať rozstupy slov, ba vedome vyvyšovať písmená nad tradičnú linajku. Viackrát hrot ceruzky pribrzdila, štylizovane obtiahla znak alebo v slimácom tempe rysovala jednoliate uhly a rovnobežné línie. Jej mama by sa iste potešila, gény sa nezaprú. Kolíkové barokové závitky, slučky a ovály sa u Joséphine, pri veľkých písmenách prebudili. Nedal som sa odbiť a jej používanú abecedu som si obkreslil do notesa a postupoval ako lekár od písmena k písmenu. Záujem ma prepadol natoľko, že som dospel k tomu, že som prestal čítať po riadkoch a vetách, lež čítal som po slovách a slabikách. Spolužiačka na zadné kolieska nemyslela, žila viac tu a teraz, snažiac sa získať úspech naraz. Krasopisné písmená vedľa seba, ležiace na linke, vety šikovo vpísané do stredu papiera. Úhľadne napísané, ale žeby bola Joséphine na plné gule bezchybná? Moje dlhoročné výskumy ma nezradili: Pisateľka sústreďuje pozornosť pri rozbehu ťahov, v ďalších riadkoch a odsekoch ide to s ním dole vodou. Môže sa dať vystreliť do kozmu, ale ani v bezváhovom stave neoklame písmo, nepočne byť iná, ako na Zemi. Zákony grafológie sú neústupčivé. Musím požiadať Marcela, aby sa na istý čas stal mojim novým tlmočníkom a prepísal rozprávačský denník.“

Po prerozprávanej epizóde o Joséphine sa Félix na internátnej izbe neobjavil. Nebolo ho celý týždeň. Ako so zotrvačnosťou písal, rozmýšľal o všetkom možnom a nemožnom stúpil mu písmenká do hlavy. Každý mal problém podpísať spolužiaka do evidencie, a tak na prezenčnej listine obyčajne ostávala čistá kolónka. Tabula rasa. Na písacom stole predsa len zanechal neúplné komentáre o tom, ako si opätovne prezeral tieto poznámky a čítal ich po sebe slabým výrazom ruky, s malými a úzkymi písmenami a v rýchlom spojovaní slov do jedného ťahu, ktorých stopa narážala po čase na ťažšie vnímanie a spôsobovala mu väčšiu brptavosť, usúdil, že písať slohy sa naučí poriadne vtedy, keď koncept dokončí. Potešili sme sa, keď sa z grafologických posudkov ako-tak pozviechal a znova sa pustil do reči. Mal radosť ráno vstať a pustiť sa do písania. Myšlienky, ktoré sa mu nahromadili za noc, sa pýtali na papier.

„So zručnosťou, ktorú pri slohovaní získam,“ bol už vo svojej koži, „budem musieť tvoriť odznova. Až sa nerozhodnem pri všetkej sile a vôle prepísať materiál na čistopis. A hlavne z rodičovského združenia, na ktoré bola matka, ako silná nátura, možno budúca švagriná Priehybnej, často pozývaná, sa pretriasali veci, ktoré som pozabudol alebo som im neprikladal v danom momente takú dôležitosť. Všetličo sa na nich odpisovalo: Félixova pôsobnosť v študentskom folklórnom hnutí ešte z čias stredoškolských rokov, dadaistické maniére, priam na váženej akademickej pôde, neautorizovaný rukopis, zneužívanie úradných mien, nábeh na akúsi disortografiu, ignorovanie 49 grafém abecedy. Pozornosti neunikli triedenia duchov zo školských kabinetov a lavíc, odhalené pripomienky voči obchodníckemu zápalu spolužiačok, slovenčinárkinom írečitom knižničnom a výpožičnom poriadku so sadzovníkom úhrad a poplatkov, ruštinárovej alergii počas skúškového obdobia, ale aj chemikárovej metóde akčných hodín, na základe ktorých som ho počastoval titulom sebaatentátika. Keď si na neho spomeniem, vynorí sa mi opätovná predstava o jeho obľúbenej používanej kriede ako ukazovadla, bodnej zbrane či exotickú delikatesu. Pochutiny, ktorú sme mali česť – my ako školou povinní – degustovať na vlastnom tele a krvi inkluzive.

Za ďalšie závady považovalo vedenie univerzity: Nelinajkované správanie a zapávané myšlienky, ležérne, uvoľnené a pokrivené vzťahy s kolektívom. Stručne, grafosexizmus!“